

GOTTFRIED AUGUST BÜRGER

Minunatele aventuri
ale baronului
Münchhausen

*Minunatele călătorii pe mare și pe uscat,
campaniile militare și alte peripeții amuzante
ale baronului Münchhausen, așa cum
le-a povestit el însuși prietenilor la un pahar*

Ilustrații de Sidonia Călin

Traducere din limba germană și note de
Monica Oprinoiu

Editura Paralela 45

Cuprins

	<i>Nota traducătoarei.</i>	5
Capitolul 1	<i>Călătoria în Rusia și la Sankt Petersburg . . .</i>	11
Capitolul 2	<i>Povestiri de vânătoare</i>	18
Capitolul 3	<i>Despre câinii și caii baronului Münchhausen.</i>	28
Capitolul 4	<i>Aventurile baronului Münchhausen în războiul împotriva turcilor</i>	35
Capitolul 5	<i>Aventurile baronului Münchhausen în timpul captivității la turci. Întoarcerea în patrie</i>	43
Capitolul 6	<i>Prima aventură pe mare</i>	50
Capitolul 7	<i>A doua aventură pe mare.</i>	57
Capitolul 8	<i>A treia aventură pe mare.</i>	61
Capitolul 9	<i>A patra aventură pe mare</i>	63
Capitolul 10	<i>A cincea aventură pe mare</i>	67
Capitolul 11	<i>A șasea aventură pe mare</i>	72
Capitolul 12	<i>A șaptea aventură pe mare. Povestea adevărată a unui tovarăș care a luat cuvântul după plecarea baronului . . .</i>	80

Capitolul 13	<i>Baronul își reia povestirea</i>	85
Capitolul 14	<i>A opta aventură pe mare</i>	100
Capitolul 15	<i>A noua aventură pe mare</i>	105
Capitolul 16	<i>A zecea aventură pe mare. A doua călătorie pe Lună.</i>	107
Capitolul 17	<i>Călătoria în jurul lumii și alte aventuri extraordinare</i>	113

Capitolul 1

Călătoria în Rusia și la Sankt Petersburg

Am pornit în călătoria mea spre Rusia taman în miez de iarnă, socotind, pe bună dreptate, că înghețul și zăpada, ce nu pretind vreo cheltuială specială din partea guvernelor mărinimoase și binevoitoare, vor netezi drumurile din nordul Germaniei, Poloniei, Curlandei și Livoniei*, care, după cum descriu toți călătorii, sunt mai jalnice decât drumurile care duc spre Templul Virtuții. Am mers călare, cel mai confortabil mod de a călători, atâta vreme cât calul și călărețul sunt în bună stare. Pentru că în felul acesta nu riști să fii provocat la duel de vreun căpitan de poștă neamț pentru o problemă de onoare și nici să fii târât prin toate cârciumile de postilionul** tău însetat. Eram însă îmbrăcat subțire, lucru pe care-l resimțeam tot mai amarnic pe măsură ce înaintam înspre nord-est.

Închipuiți-vă acum, pe o vreme atât de aspră, în acel crunt climat, un biet moșneag zăcând neputincios și tremurând pe o pajiște pustie din Polonia, în bătaia vântului tăios dinspre miazănoapte și de-abia având cu ce să-și acopere goliciunea. Vederea amărâtului mi-a sfâșiat inima. Și, cu toate că-mi înghețase și sufletul în mine, mi-am azvârlit

* Două regiuni istorice aflate pe teritoriul de astăzi al Letoniei și Estoniei.

** Vizitiu care conducea un poștalion: o trăsură mare pentru transportul poștei și al călătorilor pe distanțe lungi. (N. red.)

pelerina de călătorie peste el. Deodată, din cer a răsunat o voce, drept răspuns pentru fapta mea bună, care mi-a strigat:

*„Să mă ia necuratul, fiule,
De-o rămâne fapta asta nerăsplătită!”*

Am mers mai departe, până când am fost cuprins de bezna nopții. Nu se zărea niciun sat, nu se auzea nimic care să trădeze apropierea vreunei așezări omenești. Întreg ținutul era acoperit de zăpadă, iar eu nu izbuteam să mai găsesc drumul.

Obosit de atâta călărit, în cele din urmă am descălecat. Mi-am legat calul de un soi de țăruș ascuțit care ieșea din zăpadă. Pentru siguranță, mi-am pus pistoalele sub braț și m-am întins în zăpadă nu departe de cal. Am tras un pui de somn atât de zdravăn, încât, atunci când am deschis ochii, se luminase deja de ziuă. Dar cât de mare mi-a fost uimirea când am descoperit că zăceam în mijlocul unui sat, chiar în curtea bisericii!

Calul parcă intrase în pământ, dar curând l-am auzit nechezând undeva, deasupra mea. Am ridicat privirea și l-am văzut atârând de frâu în gol, legat de girueta clopotniței. Mi-am dat seama imediat ce se întâmplase. Peste noapte, satul fusese acoperit de zăpadă. Apoi vremea se schimbase brusc, iar eu, în timp ce dormeam, mă lăsasem în jos încetul cu încetul pe măsură ce zăpada se topise. Și astfel, ceea ce pe întuneric luasem drept ciotul unui copăcel care ieșea din zăpadă și de care îmi legasem calul, s-a dovedit a fi de fapt crucea sau girueta de pe clopotniță. Fără să stau prea mult pe gânduri, am scos unul dintre pistoale, am țintit căpăstrul, mi-am recuperat calul în felul acesta norocos și mi-am continuat călătoria.

Totul a mers strună până când am ajuns în Rusia, unde am descoperit că nu este la modă să mergi călare pe timp de iarnă. Cum întotdeauna deviza mea e să mă conformez obiceiurilor din țara în care mă

aflu, m-am supus și am luat o mică sanie trasă de un singur cal și așa am pornit voios spre Sankt Petersburg.

Nu mai știu prea bine dacă mă aflam în Estonia sau în Ingria*, dar îmi amintesc foarte bine că eram în mijlocul unei păduri înfricoșătoare când am văzut un lup fioros venind după mine cu toată iuțimea pe care i-o dădea foamea chinuitoare din timpul iernii. Curând m-a ajuns din urmă și mi-a fost pur și simplu imposibil să scap de el. Mai mult din instinct, m-am întins pe fundul saniei și mi-am lăsat calul să se descurce singur, spre binele amândurora.

Ceea ce bănuiam, dar nu îndrăzneam să sper sau să aștept, s-a întâmplat imediat după aceea. Lupul nu s-a sinchisit câtuși de puțin de persoana mea, ci a sărit peste mine, s-a năpustit furios asupra calului și a început imediat să sfâșie și să devoreze posteriorul bietului animal, care a prins a goni și mai aprig din cauza fricii și a durerii.

Astfel, neobservat și în siguranță, mi-am ridicat pe furiș capul și am observat cu groază că lupul, tot înfulecând, aproape că devorase calul în întregime. Dar abia își croise el frumușel drum în carcasa calului, că am profitat de prilej și l-am lovit puternic cu biciul. Atacul acesta neașteptat venit din spatele lui i-a provocat o sperietură atât de mare, încât s-a năpustit cu toată puterea înainte. Leșul calului a căzut la pământ și, iată, în locul lui, lupul meu era prins acum în hamuri! Eu, la rândul meu, nici gând să las biciul din mână, și uite-așa am ajuns amândoi în galop la Sankt Petersburg, teferi și nevătămați, contrar așteptărilor fiecăruia dintre noi și spre uimirea nu tocmai mică a tuturor trecătorilor.

Nu vă voi plictisi, domnilor, cu discuții despre politică, arte, științe și alte curiozități ale acestei splendide capitale a Rusiei. Și cu atât mai puțin am să vă vorbesc despre intrigile și aventurile amuzante de care te bucuri în înalta societate, unde stăpâna casei își întâmpină

* Regiune istorică dintre Finlanda și Rusia.

întotdeauna oaspeții cu o gură de rachiu și pupături. Voi aduce în atenția dumneavoastră subiecte mai importante și mai nobile, și anume caii și câinii, care s-au numărat dintotdeauna printre favoriții mei. O să vă vorbesc apoi despre vulpi, lupi, urși, despre vânat în general, care în Rusia abundă mai mult decât în oricare altă țară de pe pământ. Vă voi povesti, în fine, despre acele escapade, întreceri cavaleriești și fapte de laudă care sunt mult mai potrivite unui nobil decât citatele prăfuite din greacă și latină ori decât toate acele săculețe cu odicolon*, zorzoanele și maimuțările filfizionilor francezi.

Întrucât a trecut ceva vreme până să pot fi primit în armată, am avut parte de câteva luni de răgaz și libertate deplină, pe care le-am petrecut irosindu-mi deopotrivă timpul și banii în cel mai nobil chip cu putință. Unele nopți le-am petrecut la jocurile de noroc și multe altele în clinchetul paharelor pline. Clima friguroasă a țării și obiceiurile națiunii au făcut ca, la petrecerile din Rusia, sticla să fie la loc de și mai mare cinste decât în Germania noastră cea cuminte și trează. Și, ca atare, am întâlnit adesea acolo oameni care puteau fi considerați adevărați virtuozii în nobila artă a băutului. Toți aceștia erau însă niște amatori prăpădiți pe lângă un general cu barbă căruntă și roșu în obraji, care lua cina cu noi, la masa oaspeților. Acest domn bătrân își pierduse jumătatea de sus a țestei într-o bătălie cu turcii, motiv pentru care, ori de câte ori îi era prezentat un străin, se scuza, cu cea mai mare și aleasă curtoazie, că este nevoit să rămână cu pălăria pe cap la masă. Avea obiceiul să golească câteva sticle de rachiu în timpul mesei, ca apoi să încheie cu o sticlă de arac** sau, după împrejurări, să o mai ia de câteva ori de la capăt. Cu toate acestea, era imposibil să observi la el cel mai mic semn de beție.

* Apă de colonie. (N. red.)

** Băutură alcoolică făcută din orez fermentat. (N. red.)

Fapta aceasta depășește cu mult puterea dumneavoastră de înțelegere. Vă iert, domnilor. Și mie mi-a fost greu să înțeleg. Multă vreme n-am știut cum să-mi explic acest lucru, până când, cu totul întâmplător, am descoperit cheia acestui mister. Generalul avea obiceiul de a-și sălta din când în când pălăria. Văzusem asta de multe ori, dar nu îi

acordasem atenție. Nu era deloc surprinzător să i se înfierbânte fruntea și, nu mai puțin surprinzător, să simtă nevoia de a-și aerisi capul. În cele din urmă însă, am văzut că, de fiecare dată când își ridica pălăria, ridica și o plăcuță de argint fixată de aceasta, care îi ținea loc de țeastă; în acea clipă, toți aburii băuturilor spirtoase pe care le consumase se ridicau ca într-un norișor.

Și, astfel, misterul a fost dezlegat. Le-am povestit câtorva buni prieteni ce descoperisem și, întrucât era seară când făcusem descoperirea, m-am oferit să demonstrez numai decît exactitatea acesteia printr-un experiment. M-am așezat cu pipa în spatele generalului și, chiar în momentul când își ridica pălăria, am aprins cu ajutorul unei bucăți de hârtie aburii care se ridicau. Și atunci am văzut un spectacol pe cât de nou, pe atât de frumos. Într-o clipă, transformasem coloana de aburi de deasupra capului eroului nostru într-o coloană de foc, iar acea parte din aburi care mai rămăsese prin firele de păr ale pălăriei forma un nimb din cel mai frumos foc albastru, mai strălucitor decît oricare altul care a luminat vreodată capul celui mai mare sfânt. Experimentul meu nu avea cum să-i rămână ascuns generalului. Dar, deși puțin cam nemulțumit, ne-a îngăduit să repetăm ocazional încercarea, care îi dădea o înfățișare atît de sublimă.